

у мене едно набожно недоумъние, нѣкое свѣтстно съмнѣние, което не можеше да се съгласи съв истинската философия.

Притуряше : « Ще ви почитамъ сѣкоги, тогази бия, когато не ще можемъ да се споразумѣемъ върху това; нѣ искренността, която исповѣдувамъ, кара ме да ви кажѣх, че нѣмамъ религия, че отъ сичкитѣ се гнуеѣх, че отъ смиренѣ носѣх името Юлиенъ, защото той добѣръ Императоръ бѣше неприятель на християнитѣ; нѣ наистина азъ сжмъ много по-напрѣднжлъ отъ него. Императоръ Юлиенъ вѣруваше въ Бога, и бия не бѣше безъ нѣкое ежевѣрье. Азъ нѣмамъ никое; не вѣрувамъ въ Бога, и за мене сичката добродѣтель е да обичямъ истината и ония, които я търсеѣтъ, както и да отблѣснувамъ сичко, което не е угодно. »

И, повлѣченъ отъ буйността на умѣтъ си, не доказваше нищо, сърдеше се съвъ неувни на християнството, въсхваляше добродѣтелята на невѣрниятъ съвъ силни думи, и, съвъ единъ тонъ половинъ на шега, половинъ сериозно, продължяваше да покаже достоинство на Императора Юлиена за отетжничеството му, и за усилията, които бѣше направилъ, за полза на човѣщината, за да изглади отъ земята сичкитѣ дири на Евангелието.

Като се уплашилъ послѣ, че твърдѣ ми докачилъ мнѣнията, извиняваше се пакъ прѣдъ мене, като протестуваше противъ лишеньето на искренността, и слѣдъ като увѣряваше колко ще бжде честито да види сношенията ни да се продължяватъ, поздравяваше ме.

Въ едно послѣписанье, притуряше : « Нѣмамъ за какво друго да ви укорѣх освѣнъ за това дѣто не